

FARSKÝ LIST

9.marec – 15.marec 2026, číslo 639

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

07

Potom Pán povedal Jozuemu: "Neboj sa a neľakaj sa! Vezmi so sebou všetok bojaschopný ľud, vstaň a vyťahni proti Haiu! Hľa, do tvojich rúk som dal haiského kráľa, jeho ľud, mesto i územie. Z Haiu a jeho kráľovi urobíš tak, ako si urobil Jerichu a jeho kráľovi! Ale koristiť a rozný dobytok si môžete vziať. Za mestom postav zálohu na jeho západnej strane!" (Joz 8, 1-2)

Čo je to, pokánie? Smútok a plač? Ale za čím? Hriech je ako choroba. Malé dieťa môže plakať, keď vyzdravie a musí ísť do školy, v jeho detskom vnímaní sa mu môže zdať, že byť chorý a byť doma a neísť do školy je dobré. Ale časom aj ono pochopí, že je to úplne naopak. Isto sú ľudia, ktorí si myslia, že hriech je dobrý a pekný a vzrušujúci – a je to svätosť a „náboženstvo“, ktoré sú smutné, nudné, ťažké a upierajú človeku radosť zo života. Koniec-koncov, zvyčajne svet okolo nás hovorí o veciach hriechne a pekne dobrých – alebo ste už počuli reklamu na nebesky dobrú zábavu či svätu vzrušujúce zážitky? Časom, keď vyrastie naša duša a my spoznáme pravdu a začíname vidieť – „*Prebud sa, ty, čo spiš, vstaň z mŕtvych a bude ti svietiť Kristus*“ (Ef 5, 14), volá na nás Písmo! – ako teda začíname vidieť, začíname chápať aj tu, že hriech, to je choroba, slabosť, poroba a smrť. A je to svätosť, ktorá je zdravím, slobodou, silou a životom. A potom sa mení aj pokánie. Už nie smútok, ale radosť. Nie smútok zanechávania vecí, ktoré milujeme, veď hriech sa nám stále viac hnuší a protiví, úmerne tomu, ako chápeme, že aj vyzdobená väzenská kobka je stále kobka a pozlátané okovy neprestávajú byť okovami. Je to naopak radosť návratu k Otcovi, návratu domov, je to radosť zhodenia reťazí, radosť uzdravenia samého nášho života, radosť z pocitu skutočnej

sily, skutočného života. Dnes to hovorí Boh Jozuemu: Tak, napravil si, čo bolo pokazené – tak už nenariekaj! Vzchop sa! Už je to za nami! Pozeraj dopredu – lebo pred tebou sú úžasné a veľké veci, veď tvoj Boh ťa nepovolal k maličkostiam! „Neboj sa a neľakaj sa!“ Aj tam, kde si predtým, spútaný hriechom, neuspel, dnes uspeješ – lebo si s Bohom a Boh s tebou. Len aby si kráčal stále s Ním, „*ak budeš počúvať príkazy Pána, svojho Boha, ktoré ti dnes nariaďujem, a ak ich budeš zachovávať a plniť a neodchýliš sa od nich ani napravo, ani naľavo, ak nepôjdeš za cudzími bohmi, ani ich nebudeš uctievať.*“ (Dt 28, 13-14). Dnes je nedeľa tretieho týždňa tvojej cesty. Vo svätej liturgii zažiješ presne toto: od vyznania toho, že si býval človek hriechy, chorý a mŕtvy vo svojom hriechu prejdeš až k Stolu Boha a k Hostine detí Boha, kde „*zostúpi Pánov duch... a zmeníš sa na inakšieho muža*“ (1 Sam 10, 6), aby si potom, už ako „*nové stvorenie*“ (Gal 6, 15), ako syn, dcéra Boha vyšiel von a išiel v Mene Božom do sveta, ktorý bude rovnaký, aký bol – ale ty už budeš iný!

Hriech

Boh nás v krste zrodil ako svoje deti a my sme sa stali tými „*čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha*“ (Jn 1, 13). Teda – až na našu myseľ. Tá sa musí znovu narodiť a obnoviť našim pričinením, pretože sme slobodné bytosti a musíme sa rozhodnúť sami, či to chceme, takými byť. A od tohto rozhodnutia sa odvinie aj to, či Boží Dar zbožštenia, ktorý nám Boh v krste zadarmo daroval, sa stane našou večnou Skutočnosťou, alebo ostane neprijatým. Čo nás privádza k podstate hriechu. Ak sa pozrieme na Starý zákon, mohli by sme si ho zhrnúť takto: Bože, daroval si nám krásnu

krajinu. Čo máme robiť, aby sme v nej šťastne a spokojne žili? A Boh odvetí, dodržujte prikázania: nebudete uctievať iných bohov, nebudete kradnúť, podvádzať, zabíjať, budete si ctíť rodičov... A ak to, Bože, neurobíme, budeš nás za to trestať? A Boh na to, nie, nebudem. Sami sa potrestáte. Lebo uvažte, mohli by ste byť šťastní, prospievať a ubrániť sa nepriateľom, ak si vzájomne nebudete veriť, budete si závidieť, okrádať sa, podvádzať, rozbiť manželstvá, opúšťať rodičov, ubližovať si a zabíjať sa a dokonca zabudnete na to, že je tu Boh a niečo viac a väčšie a vznešenejšie, než je hmota, peniaze, jedlo, pitie a telesná rozkoš? Naozaj by ste chceli v takomto svete žiť a dokonca si myslíte, že toto by vám prinieslo šťastie a prosperitu? Byť v SZ spravodlivým znamená zachovať tieto prikázania – a odmenou je ich ovocie v podobe prosperity, bezpečia, dobrého života, tak, ako vysvetľuje Mojžiš: „*Dávaj pozor, aby si robil to, čo ti prikázal Pán, aby ti bolo dobre a aby ste sa veľmi rozmnožili*“ (Dt 6, 3). A zase hriech znamená nežiť podľa týchto pravidiel – a zažívať bolestné následky ich nerespektovania v podobe chudoby, neslobody, nespravodlivosti, nedôvery a celkovo biedneho života. Ak sa pozrieme na Nový Zákon, na kresťanstvo, potom by sme to mohli zhrnúť do podobného rozhovoru: Bože, Ty si ma naozaj vyvolil, aby som bol ako Ty a žil Tvoj večný život s Tebou v Nebi? Áno, synu, presne toto som s tebou v krste urobil. Bože, čo mám urobiť, aby sa na mne všetko toto splnilo? Synu, prosto tým buď. Buď ako Ja, myslí ako Ja, ži ako Ja, konaj to, čo Ja, miluj tak a to, čo Ja. Lenže Ty si Boh, a ja len človek, ako by som mohol byť ako Ty, Bože? Nuž, pozri, stal som sa človekom Ježišom, rovnakým, ako si ty a toto všetko som žil v tele, aké máš ty a vo svete, v akom žiješ aj ty. Rob aj ty to isté na zemi, nauč sa byť bohom tu, na zemi – a budeš ním aj v Nebi! Dobre, Bože – a ak budem žiť inak ako ty, po svojom, naozaj ma len

za to odsúdiš naveky do Pekla? A Boh na to, nie, syn môj, ty sám seba odsúdiš na peklo: Lebo ako by si mohol byť ako Ja, ak nebudeš ako Ja? Ako by si mohol žiť môj Večný Život, ak si sa rozhodol nežiť môj Večný Život a žiť inak? Ako by si mohol byť šťastný v Nebi, keď nemiluješ, čo v Nebi je a čím v Nebi žijeme – a súčasne miluješ a túžiš po tom, čo tam nie je? A Bože, a nestačilo by dodržať Desatoro, modliť sa a chodiť do kostola? Synku, uvažuj! Urobí ťa to už takým, akým som ja? To nie, Bože, neurobí. Nuž, synu, potom si si sám odpovedal, či to stačí na Nebo a na zbožštenie! Byť svätý znamená byť ako Boh a celým srdcom to milovať, „milovať všetko to, čo miluje Boh.“ (sv. Klement Alexandrijský) – a to je Nebo. Nie podmienka Neba, ale samo Nebo. Hriech potom znamená nebyť takým, nechcieť to, nemilovať to, chcieť niečo iné – tak, ako učí Katechizmus, že „*smrteľný hriech ... odvracia človeka od Boha, ktorý je jeho posledným cieľom a jeho blaženosťou, a to tým, že človek dáva prednosť nejakému nižšiemu dobru pred Bohom*“ (KKC 1855). Dokonca aj keby sme sa navonok ovládli a dodržali prikázanie a donútili sa navonok konať a správať podľa Krista – ako by nás to mohlo spasiť, ak vnútri stále milujeme to iné viac, ako Boha, svet viac ako Nebo, keď nám nevádi hriech a na svätosť pozeráme ako na ťažké a nepríjemné bremeno – a v praxi sme spokojní s tým, že sme hriešni a priemerní a nie svätí a dokonalí? A ako by sme mohli byť šťastní a blažení, ak by sme mali naveky žiť to, čo nechceme a nemilujeme, a už nikdy nemať ani nežiť to, čo naopak milujeme a žijeme to? Preto Kristus „*zrušil zákon prikázaní, spočívajúci v nariadeniach*“ (Ef 2, 15), „*aby oslobodení od zákona... sme tak slúžili po novom, v Duchu, a nie po starom, podľa litery*“ (Rim 7, 6). Vonkajšie dodržiavanie nás neurobí schopnými Neba a spásy. Stačí na spokojný život na zemi, ale nie na Nebo! Tam musí prísť vnútorná premena srdca, len „*ak vo svojom srdci uveríš... budeš*

spasený“ (Rim 10, 9). A tak nás Písmo inštruuje, „že máte odložiť starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klamnými žiadostami do skazy, a obnovovať sa duchovne premenou zmyšľania, obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti.“ (Ef 4, 22-24). „Zmyšľajte tak ako Kristus Ježiš“ (Flp 2, 5). „Napodobňujte Boha ako milované deti a žite v láske tak, ako aj Kristus miluje nás a vydal seba samého za nás Bohu“ (Ef 5, 1-2). „Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5, 48). „Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6, 36). Nič z toho sa nedotýka nejakého „praktizovania“ niečoho či „dodržiavania“ niečoho. Všetko toto je o tejto vnútornej premene – ku ktorej nám Kristus dal nielen príklad, ale aj motív, pretože v Duchu Svätom „s odhalenou tvárou hľadáme ako v zrkadle na Pánovu slávu a Pánov Duch nás premieňa na taký istý, čoraz slávnejší obraz“ (2 Kor 3, 18). Veď On pre nás nielen „zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhy, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2, 7-8), ale aj „vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby“ (Mt 8, 17), vytrpel na sebe každý hriech, každú bolesť, každé utrpenie každého človeka ako svoje vlastné, keď sa naozaj stal každým jedným z nás, aby sme sa zase my každý v Ňom mohli stať Ním, zbožštiť sa! A tak „milujeme, pretože on [takto] prvý miloval nás“ (1 Jn 4, 19). Hriech znamená nemilovať Boha a nemilovať s Bohom všetko to, čo miluje On a nemať Kristovo zmyšľanie. Ovocím hriechu je zatratenie nie preto, že by nás Boh trestal alebo odsudzoval, ale preto, že „Svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali tmu viac ako svetlo“ (Jn 3, 19) – a to je Peklo. Peklo je rozhodnutie nebyť ako Boh a nežiť Jeho Večný Život – pretože sme sa rozhodli, že takými byť nechceme, že chceme

niečo iné. A dosiahnuť čokoľvek iné, než zbožštenie, je Peklo. Uvažujme spolu:

- V SZ hriech znamená navonok nedodržať prikázanie. V NZ hriech znamená vnútorne nebyť ako Ježiš. Súhlasíme? Ako to zmení naše chápanie hriechu? Videnie seba? Spoved?
- Verím, že byť vo všetkom ako Boh, je to najlepšie? Idem sa vnútorne takto premeniť?

01

Jozue a všetok bojaschopný ľud vstal, aby vytiahol proti Haiu. Jozue vybral tridsaťtisíc mužov, udatných ľudí, a vyslal ich za noci. Ráno Jozue vstal a vykonal prehliadku ľudu. Potom spolu so staršími Izraela tiahol na čele ľudu proti Haiu. Len čo to spozoroval haiský kráľ, on, mužovia mesta a všetok ľud najväčšou rýchlosťou vyrazili do boja a bežali naproti Izraelovi na miesto oproti púšti. Nevedel totiž, že mu postavili zálohu na druhej strane mesta. Jozue a všetci Izraeliti predstierali, akoby ich boli porazili, a utekali smerom na púšť. Bol zvolaný všetok ľud, ktorý bol v meste, aby ich prenasledoval. A kým takto prenasledovali Jozueho, vzdávali sa od mesta. V Hai a v Beteli nezostal ani jeden muž, ktorý by nebol vytiahol proti Izraelovi. Nechali mesto otvorené a prenasledovali Izraelitov. Tu povedal Pán Jozuemu: "Zdvihni oštep, ktorý máš v ruke, proti Haiu, lebo ho chcem dať do tvojej moci!" A Jozue zdvihol oštep, ktorý mal v ruke, proti Haiu. Sotvaže zdvihol ruku, záloha okamžite vyrazila zo svojho stanovišta a dala sa do behu. Vnikla do mesta, zaujala ho a hneď ho aj podpálila. Podľa Pánovho rozkazu, ktorý dal Jozuemu, prisvojili si Izraeliti len rožný dobytok a korisť tohoto mesta. Potom Jozue Hai vypálil a urobil z neho trvalé zborenisko, pustatinu až podnes. (Joz 8, 3.10.14-19.27-28)

Dnes vidíme Jozueho, ako na druhý pokus uspeje tam, kde ešte nedávno pohorel. V príbehoch legendárnych otcov púšte sa hovorí, ako za jedným z nich prišiel mladý mních a pýta

sa: Otče, čo mám robiť, ak na svojej duchovnej ceste padnem? A on mu na to, vstaň a choď ďalej. Ale mladý mních pokračoval a hovorí, čo ak znova padnem? A on na to, tak znova vstaň a pokračuj na ceste. A dokedy to tak mám robiť, pýta sa mních. Až do konca života, odvetí mu otec. Sme učeníci. Alebo, ako hovorí Apoštol, sme skôr ako atléti, športovci. Neučím sa totiž nejakú teológiu (hoci ani to nie je v žiadnom prípade na škodu), ale trénujeme Božie synovstvo – a to je čosi praktické! Ak sa pozrieš na športovcov, zistíš, že ich cesta k víťazstvu pozostáva z množstva na prvý pohľad neúspechov: stokrát spadne pri pokuse skočiť štvoritý axel alebo preskočiť latku nastavenú na dva metre štyridsať alebo trhnúť dvestokilovú činku – až kým to nakoniec nedokáže. A tak vďaka sústavnosti sa nakoniec všetky tieto sami

osebe neúspechy zmenia na obrovský úspech, ktorý by inak bez nich a bez odhodlania znova a znova to skúšať nikdy neprišiel. Ako kresťania trénujeme podobne: navykáme si na nový spôsob života, myslenia, konania, vzťahov, postojov, na úplne novú osobnosť syna, dcéry Boha. Sprvu padáme ako hnilé hrušky, pretože zotrvačnosť starého človeka a starých návykov v nás je obrovská a my sa cítime ako človek, ktorý sa snaží zabrzdiť voz, valiaci sa dole kopcom. Ale postupne je tých pádov menej a menej – až nakoniec sa z nich zrodí úspech, nový človek! Písmo hovorí, „deň čo deň sa vzájomne povzbudzujte“ (Hebr 3, 13), aby sme azda neochabli. Máš spoločenstvo, v ktorom spoločne trénujete a kde sa takto vzájomne držíte? „Beda však samému, keď padne! Nemá pri sebe druhu, čo by ho zodvihol“ (Kaz 4, 10)!

	Čičava	Komárany	Merník
Po	Štyridsiati svätí mučeníci zo Sebastey		
9.3.	18.00 LVPD +Mária (r.Janočková)		
Ut	Svätý mučeník Kodrat a spoločníci		
10.3.	18.00 LVPD +Andrej (r.Wilcegová) +panychýda		
St	Svätý Sofronios, jeruzalemský patriarcha		Zdržanlivosť od mäsa
11.3.		18.00 LVPD na úmysel darcu	
Št	Prepodobný otec a vyznávač Teofan Sigrianský		
12.3.	18.00 LVPD +Júlia (r.Ľožíková)		
Pi	Prenesenie pozostatkov svätého Nikefora		Zdržanlivosť od mäsa
13.3.	18.00 LVPD +Marta, Andrej (r.Tkáčová)		
So	Štvrtá pôstna sobota – štvrtá zádušná; Prepodobný otec Benedikt		
14.3.	10.30 Parastas s hramotami	8.00 Zádušná liturgia	9.15 Parastas s hramotami
Ne	Štvrtá pôstna nedeľa – pamiatka prepodobného otca Jána, autora spisu Rebrík		
15.3.	Svätý mučeník Agapios a ďalší šiesti mučeníci		
	9.15 *ZBP Iveta, Adam (r.Notová)	11.00 *ZBP Beáta s rod. (r.Iľnatová)	7.30* za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete